

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X
t. č. X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 29. 5. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud přiznává ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v celkové výši 8 228 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013) s tím, že doba zajištění byla stanovena na 32 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 29. 5. do 29. 6. 2020.
2. Žalobce v žalobě, respektive jejím doplnění ze dne 29. 6. 2020, namítal nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na epidemiologickou situaci v Belgii v době vydání napadeného rozhodnutí. Situace v Belgii nebyla stabilizovaná, Belgie byla zemí zásadně zasaženou nemocí COVID-19, existovaly i restriktce v oblasti překračování hranic, a to i při cestách z České republiky. Žalovaná se však nezabývala tím, zda lze vůbec realizovat přemístění žalobce s ohledem na pravděpodobnou neochotu belgických orgánů při případném transferu žalobce. Žalovaná nevzala v potaz Oznámení Mezinárodní organizace pro migraci UNHCR ze dne 10. 3. 2020, která vyzvala státy, aby byly všechny tranzitní cesty spojené s uprchlíky dočasně pozastaveny. K předání žalobce bylo přistoupeno jako ve standardní době a bylo hodnoceno pouze z hlediska čl. 3 dublinského nařízení, nikoli z hlediska realizovatelnosti účelu zajištění. K otázce splnění podmínek pro zajištění cizince žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Dodal, že s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci v Belgii musely vzniknout pochybnosti o realizovatelnosti předání žalobce do Belgie, a pokud se žalovaná touto otázkou nezabývala, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná zopakovala důvody zajištění, na nichž setrvala. Dále uvedla, že po zajištění žalobce byla belgické straně odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Belgie, přičemž dne 18. 6. 2020 byla doručena souhlasná odpověď belgické strany. V následně běžící šestitýdenní lhůtě je nutno žalobce přemístit, za tím účelem došlo k prodloužení doby zajištění žalobce do 30. 7. 2020. Řízení o předání žalobce probíhá maximální rychlostí, Belgie přijala svou zodpovědnost za dokončení azylového řízení žalobce. V době zajištění žalobce docházelo v Belgii k postupnému rozvolňování epidemiologických opatření, rovněž tam žalovanou nebyly shledány systematické nedostatky v azylové proceduře. Žalobce sám vypověděl, že v návratu do Belgie mu nic nebrání, chtěl požádat o azyl v jiné zemi z ekonomických důvodů. V jeho případě bylo naplněno hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci vážného nebezpečí útěku. Vydání rozhodnutí o zajištění bylo dle žalované zcela přiměřené.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
5. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne X v X hodin kontrolován hlídkou policie v blízkosti zastávky MHD „X“ v X, přičemž se prokázal gruzínským občanským průkazem. Lustrací policie zjistila, že žalobce prochází

schengenským IS II jako nežádoucí cizinec, jenž má francouzským rozhodnutím zakázán vstup do Schengenského prostoru. Žalobce k věci vypovídal tak, že když projížděl z Německa přes Francii, byl zde kontrolován, francouzská policie zjistila, že mu v Německu skončilo pobytové vízum, a proto bylo vydáno rozhodnutí o zákazu jeho vstupu do Schengenského prostoru. Po propuštění jel žalobce do Belgie za svou přítelkyní, kde žádal o azyl. S žádostí neuspěl, momentálně běží odvolací řízení. Žalobce odjel do ČR za příbuznými, přicestoval sem 26. 5. 2020, chce zde zůstat a požádat o mezinárodní ochranu. V Belgii na rozhodnutí v azylovém řízení nevyčkal, neboť neočekával kladný výsledek. V EU rodinné vazby nemá, pouze přítelkyni v Belgii. Z Gruzie odjel kvůli svému tamnímu dluhu, finanční prostředky na cestu má.

6. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce od 26. 5. 2020 neoprávněně pobýval na území ČR, má zákaz pobytu na území členských států EU, dle shody v systému Eurodac je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Belgii. Proto jsou dány důvody pro zahájení řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Belgie je dle zmiňovaného nařízení povinna žalobce přijmout zpět na své území. Žalovaná přistoupila k zajištění na základě čl. 28 odst. 2 nařízení, neboť existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a nerespektoval zákaz pobytu na území členských států EU.
7. Dle žalované dal žalobce svým předchozím jednáním najevo, že nerespektuje právní normy a nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR, než bude předán do Belgie, která je dle nařízení Dublin III příslušná ve věcech týkajících se jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z uvedeného plyne, že nepostačí uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce nezná ani adresu pobytu v ČR. Žalovaná také hodnotila, zda je předání možné a zda nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatovala, že žalobce nemá na území ČR ani jinde v EU blízké rodinné vazby či závazky. Belgie dodržuje právní předpisy a lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí deklarující systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany v Belgii. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání a lhůtám, které mají česká a belgická strana ke vzájemné komunikaci.
8. Nadto je ze správního spisu dále zřejmé, že po vydání napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Belgie, na což belgická strana reagovala souhlasně. S ohledem na lhůtu k realizaci předání žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 6. 2020, č. j. X, prodloužila zajištění do 30. 7. 2020.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců.
10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i

provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

11. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podaná žaloba obsahuje v podstatě jediný žalobní bod směřující k tomu, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s aktuální epidemiologickou situací v Belgii, a nevyřešila tedy otázku realizovatelnosti předání žalobce do Belgie vzhledem k existenci nemoci COVID-19.
13. Opíral-li se v tomto směru žalobce o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, krajský soud se závěry vyslovenými v tomto rozhodnutí ztotožňuje. Nejvyšší správní soud zde mj. vyslovil, že správní orgán se má v řízení o zajištění cizince zabývat překážkami předání, které jsou mu v době rozhodování o zajištění cizince známy, nebo v řízení vyšly najevo.
14. V daném případě se žalovaná v napadeném rozhodnutí o epidemiologické situaci v Belgii skutečně nezmiňovala. Lze však uzavřít, že důvodem této absence bylo, že taková překážka předání žalované nebyla známa. Ani žalobce, který ostatně právě z Belgie krátce před svým zajištěním přicestoval, nepoukazoval na špatnou epidemiologickou situaci v Belgii, která by dle něj měla jeho předání bránit, a neupozornil tak na otázku, jejíž vypořádání po žalované požaduje. Žalovaná, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, otázku možnosti (tedy realizovatelnosti) předání zvažovala, neshledala však v tomto směru překážek. Soud poukazuje na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 5. 2020, tedy již v době po ukončení nouzového stavu v ČR, kdy se život, alespoň českou optikou, téměř vrátil k normálu. Dle obecně rozšířených informací nepatřila Belgie na konci května 2020 ke státům známým nadměrnou rozšířeností nemoci COVID-19, a nebylo tedy na žalované, aby z vlastní iniciativy otevírala otázku epidemiologické situace v Belgii, z níž by měly plynout její obavy o realizaci předání žalobce v důsledku neochoty belgické strany žalobce přijmout.
15. Naopak povinnost Belgie přijmout zpět žalobce, s nímž je tam vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, plyne čl. 18 nařízení Dublin III, přičemž žalovaná, která není orgánem, jenž by napřímo komunikoval s belgickou stranou, jen stěží mohla mít v době zajištění žalobce informace o tom, že by epidemiologická situace v Belgii měla představovat jakoukoli překážku předání žalobce. Za daných okolností bylo namístě při splnění dalších podmínek přistoupit k zajištění žalobce, neboť z ničeho neplynulo, že by mělo být předání žalobce do Belgie nereálné v souvislosti s tamější epidemiologickou situací. Postoj belgické strany se pak mohl projevit v následné komunikaci obou zainteresovaných států. Ukázalo-li by se následně předání nerealizovatelným, pominul by důvod k zajištění žalobce za účelem jeho předání. Nad rámec toho z výše uvedeného plyne, že Belgie s předáním žalobce v návaznosti na zajištění vyslovila souhlas.
16. Pokud žalobce zmiňoval postoj Mezinárodní organizace pro migraci, která vyzvala k pozastavení uprchlických tranzitních cest, nemůže její stanovisko vyloučit právní úpravu předávání cizinců mezi státy EU, nadto takovéto předání žalobce patrně není středobodem žalobcem zmiňovaného oznámení uvedené organizace.

17. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhл konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen.
19. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její činnosti správního orgánu nevznikly.
20. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. náleží ustanovenému zástupci žalobce náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování. V daném případě činí odměna advokáta 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) dle § 7 bod 5. (tarifní hodnota 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve spojení s § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., dále je třeba přiznat dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 1 428 Kč. Zástupci žalobce tedy byla přiznána odměna a náhrady v celkové výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. července 2020

Mgr. Zdeněk Macháček

samosoudce